

taget kunne være tjente med en saadan Maaleen-
 eenhed, og om de Offre, som vi maae gjøre
 derfor, ikke ere for store, men, finde vi, at de
 ikke ere for store, maae vi, som sagt, ogsaa
 ganske holde os til de Bestemmelser, der træf-
 fes i England. Det Samme vil jo gjælde om
 Myntenhed og om hvilken som helst anden Gen-
 hed, naar flere Lande ere komne overeens om
 at regulere et vist Forhold paa en bestemt
 Maade: Vil man have, at det, som gjælder i
 det ene Land, ogsaa skal gjælde i det andet,
 saa maa ogsaa alle Regler være de samme,
 og det kan da ikke nytte noget, at man vil
 overlade til Autoriteter, der ellers ikke have
 med disse Sager at gjøre, at tage Bestemmelse
 i saa Henseende. Det er altsaa af denne
 Grund, at jeg har tilladt mig at stille det
 foreliggende Endringsforslag, som jeg herved
 skal tillade mig at anbefale til det høie Thing.

Finantsministeren: Ja, det er netop,
 fordi jeg har en modsat Betragtning af den,
 som det ærede Medlem nu gjorde gjældende,
 at jeg finder mig foranlediget til at fraraabe
 det høie Thing at gaae ind paa det af ham
 stillede Endringsforslag. Jeg anseer det ikke
 for nyttigt, og jeg maa tilstaae, at det heller
 ikke tiltaler min Tølelse, slavisk at efterfølge i
 den allermindste Detail de Lovbestemmelser,
 som man i Henseende til disse Forhold maatte
 faae i sinde at træffe i England. For at opnaae
 Anerkjendelse af vor Maaling der, forekommer
 det mig at være tilstrækkeligt, at Systemet, at
 Principet for Maalingen er det samme hos os
 og der, — og Principet er utvivlsomt det
 samme. Om man saa dertil spier enkelte De-
 tailbestemmelser, der ikke i mindste Maade have
 med Maalingen at gjøre, eller ikke, forekommer
 mig derimod ikke at burde kunne præjudicere
 Anerkjendelsen. Det glæder mig ogsaa at kunne
 tilføie, at det i Virkeligheden heller ikke har
 præjudiceret den. Under de Forhandlinger,
 der bleve førte om gjensidig Anerkjendelse af
 hinandens Maalinger, var den omhandlede
 Uovereensstemmelse meget vel bekendt for de
 engelske Autoriteter, ligesom ogsaa den Maade,
 hvorpaa man fra vor Side havde søgt at re-
 dressere den ved Indenrigsministerens Bekjend-
 gjørelse af 25de Januar d. A., der udtrykkelig

er fremkommen for at formindste Uovereens-
 stemmelsen. Den var, som sagt, bekendt, den-
 gang Anerkjendelsen af vore Maalinger fandt
 Sted fra Englands Side. Det forekommer
 mig, at man overhovedet taget ikke skal binde
 sig paa den Maade, som det ærede Medlem
 synes at ville fordrø. Hvis saa skulde være,
 saa burde Endringsforslaget da ogsaa snarere
 lyde paa, at Finantsministeren bemyndigedes
 til at indrette vor Skibsmaaling aldeles i
 Uovereensstemmelse med den engelske Lovgiv-
 ning, og at denne skulde saaledes lægges til
 Grund hos os, at de Bestemmelser, som derom
 bleve fastsatte i England, eo ipso skulde være
 gjældende Lov her i Landet. Men uden Hen-
 syn hertil siger jeg: Hvad Grund i al Verden
 er der til, naar det ikke gjøres nødvendigt, at
 paalægge vore Skibsførere en Byrde, som de
 maaskee ville smite ad? Vilde vore Skibsførere
 ikke tabe Anerkjendelsen fra engelsk Side, og
 vilde de engelske Autoriteter derhos gjøre det
 omhandlede Punkt til en absolut Betingelse for
 at anerkjende en sleet Maaling, nu ja, saa vilde
 Skibsførerne opfylde den paagjældende For-
 dring. Det er mig imidlertid, som sagt, ikke
 bekendt — og jeg har i saa Henseende con-
 fereret med Udenrigsministeren —, at der er
 nogen som helst Grund for os til en saadan sla-
 vissk Efterfølgen af de engelske Bestemmelser,
 for at den slette Anerkjendelse af vore Maalin-
 ger skal opretholdes — thi giv en er den —,
 og jeg siger, at naar det er Tilfældet, saa seer
 jeg virkelig aldeles ingen Grund til at paa-
 lægge vore Skibsførere en Byrde, som for os
 er temmelig ligegyldig, og som de vistnok vilde
 smite ad. Betragtningen af disse Forhold i de
 tvende Lande er jo ikke den samme som Følge
 af hele den engelske Levemaade. Jeg nævner
 netop dette, fordi den eneste Uovereensstem-
 melse, der i Virkeligheden er tilstede, angaaer
 det Punkt, som er nævnt i Endringsforslagets
 Nr. 4. Alt Andet er her ordnet paa samme
 Maade som i England; men det er hos os
 ordnet administrativt i Henhold til Bemyndig-
 gelsen i Loven af 23de Februar 1866, hvor-
 imod man i England har ordnet det ved Lov,
 men vel at mærke dog ikke ved nogen Maal-
 ingslov, thi den engelske Lov af 30te August
 1867 er ikke nogen Maalingslov, men det er